

Conversem amb...

Carlo Ghirardato

“En temps de dictadura econòmica, mo

Manel de Sucre i Cortiella

Carlo Ghirardato és un company afincat a Roma, tot i que ell té orígens alemanys, nascut a Kassel l'any 1962. A l'amic Carlo el vaig conèixer quan era membre del "Círculo Bakunin" de Roma i caminaven apassionats pel projecte de Ferrer i Guàrdia i la seva Escola Moderna. Gràcies a ell i als seus companys del Cercle Bakunin vam aconseguir que l'exposició que tenim a l'Ateneu Enciclopèdic sobre Ferrer i Guàrdia i l'Escola Moderna en el seu dia realitzada per Pere Solà, pogués viatjar durant tot un any per terres italianes, donant a conèixer el que significava el projecte en el qual tant afany va posar en Francesc Ferrer i Guàrdia, truncat per la força de l'enveja del poder jeràrquic de l'Església i de l'Estat Burgès contra l'obra immensa d'emancipació de Ferrer, que en el seu moment va tenir els seus seguidors a bona part d'Europa i Amèrica.

Avui doncs, tenim l'oportunitat d'estar a prop de Carlo Ghirardato perquè als lectors del Diari "Catalunya" coneguin i s'acostin una mica a aquesta Roma que guarda en les seves entranyes aquesta rebel·lia social, cultural i anarquista, de la que Carlo Ghirardato és un dels exponents, aquesta Roma llibertària que podem visitar avui dia.

• **Còm vas arribar fins al Cercle Bakunin?**
Vaig arribar a contactar amb el Cercle Bakunin de Roma l'any 1996, introduït per Luciano Lanza, director responsable de la revista "Volontà", la revista que va ser fundada en el llunyà 1946 per la companya i vídua de Camillo Berneri, Giovanna Caleffi, i per altres companys com Cesare Zaccaria, revista que que des dels anys vuitanta s'editava a Milà. Luciano Lanza es trobava a Roma perquè hi havia una jornada d'estudis sobre Camillo Berneri, i el podem situar, simplificant molt, com: "Un anarquista entre Antonio Gramsci i Piero Gobetti".

Jo sempre he viatjat molt per raons professionals, però en aquell temps tenia l'idea de posar-me a viure a Roma i tornar a compartir una militància de grup. A més a més que la revista "Volontà" en aquell mateix any havien deixat de sortir les seves publicacions i que a Roma vivia el seu responsable gràfic, Ferro Piludu, un dels grans anarquistes d'aquell temps que va propiciar noves inèrcies perquè altres capçaleres de la premsa llibertària apareixessin a Itàlia.

Jo crec ara que va ser gràcies a Ferro Piludu i l'experiència que varem viure aquells dies més o menys de l'any 1999, que la revista va canviar de nom sota el nou nom de "Libertaria", publicant-se amb una redacció compartida entre Roma i Milà.

• **Creu que Cercle Bakunin és un projecte de llarg recorregut avui dia encara funciona?**
Avui dia el Cercle Bakunin amb el qual em vaig encarregar de portar la vostra exposició a Itàlia, el 1997, la mostra pedagògica sobre Ferrer i Guàrdia, ja no existeix. Però encara al

mateix barri de Roma, Garbatella, fa anys va néixer un altre grup, força interessant, el "Carlo Cafiero", constituït en part per les mateixes persones. Aquest grup es troba en locals més grans: "Spazio anarchico 19 Luglio".

• **Com vas arribar a un pensament llibertari?**
Doncs jo vaig viure a Madrid, des del 1972 fins al 1975. O sigui els últims tres anys de la dictadura franquista. Recordo molt bé els carrers plens de camionetes de policia. Encara són molt vives les meves impressions d'una societat que volia i necessitava un canvi. Molt jovenet, si fa o no fa era encara un adolescent, vaig conèixer una noia que era neta d'un vell militant anarquista. Lavi, una persona molt generosa i bona, es trobava amb els seus com-

panyos a la Devesa, el parc de Madrid sobre la Universitat on va morir Durruti. Quan ells tenien la meua edat, havien combatut en la defensa de Madrid, i jo encantat escoltava. Les seves memòries eren vives com els seus valors. Vaig començar a llegir i a estudiar, coses que gairebé res tenien a veure amb l'escola, però que resultaven difícils de trobar, pel Rastro de Madrid, un llibre de Durruti, de la Guerra Civil, etc.

• **Però una de les teves grans passions la trobes en la cançó i en això entenem que t'apassiona la figura malmesa de Fabrizio de André, que va morir el 1999. Disposat a recollir el seu missatge Carlo continua amb la seva passió per l'obra de Fabrizio De An-**

“Em limito a definir-me com un home en recerca, que sempre ha menjat pa, música i poesia”

dré que sens dubte va quedar truncada amb el silenci del traspàs; fa algun temps que vaig llegir que la cançó de Fabrizio està en el camí entre George Brassens, Leonard Cohen i Bob Dylan assenyalada com una cosa més reivindicativa i per descomptat amb els acomodaments de la Itàlia social, però bé, això en tot cas ens ho aclareix en Carlo. Vaig escoltar Fabrizio, per primera vegada quan tenia set anys. Jo després del divorci dels meus pares, vaig anar creixent en un internat catòlic i en aquest ambient vaig quedar molt impressionat de les cançons de Fabrizio De André les seves lletres, així tan comunicatives, per a un nen com jo educat en un ambient veritablement religiós, lletres implacables amb qualsevol forma d'injustícia. Cal dir que en els